

C. 163165
1-7-65

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

's-GRAVENHAGE

351.88/4/1336
RUM

Zijner Excellentie
de Minister-President,
Voorzitter van de
Raad van Ministers
te
's-Gravenhage

Directie/Afdeling **xxxxx Integratie Europa**

Datum: 28 juni 1965

Onderwerp: **Vergadering Raad van Ministers
EEG en EGA, dd. 14 en 15 juni 1965**

Kenmerk: DIE-99860

Foto-no: F/7108/65

TER INFORMATIE

Ik heb de eer U hiernevens ter informatie van de
Ministerraad te doen toekomen een verslag van de vergadering
van de Raden van Ministers van de Europese Economische
Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie,
welke op 14 en 15 juni jl. te Brussel werd gehouden.

Spoedshalve is een exemplaar van dit verslag rechtstreeks
aan de leden van Uw Raad toegezonden.

DE STAATSSECRETARIS VAN BUITENLANDSE ZAKEN,

w.g. L. de Block

BIJEEENKOMST RADEN VAN MINISTERS
(169e E.E.G. - 101e EURATOM)
GEHOUDEN OP 14 EN 15 JUNI 1965

II. GEMEENSCHAPPELIJKE VRAAGSTUKKEN.

1. Goedkeuring agenda.

De agenda werd zonder discussie aanvaard.

2. Lijst van A-punten (dok. 731/65).

De A-punten werden goedgekeurd.

3. Resoluties aangenomen door het Europees Parlement 10/14 mei j.l. (dok. 627/65).

De Raad nam kennis van de aangenomen resoluties.

4. Agenda Zitting Europees Parlement 14/18 juni a.s. (dok. 697/65).

De Raad nam kennis van de agenda.

III. GEMEENSCHAPPELIJKE MARKT.

2. G.A.T.T.; stand van zaken Kennedy-ronde.

De heer Rey deelde mede van de Raad geen beslissingen te vragen en beperkte zich tot een zeer kort interim-rapport over de stand van zaken van de onderhandelingen in Genève, welke overigens aan de Lid-Statens voldoende bekend is. Hij gaf voorts een kort verslag van een recente bespreking in Brussel met een Zwitserse delegatie. Afgezien van bepaalde technische landbouwkwesties was door de Zwitsers voornamelijk gesproken over de in hun ogen onvoldoende uitwerking van de z.g. Europese clause. Zwitserland wenst eigenlijk dat de E.E.G. van het inroepen van een dispariteit ten opzichte van key-countries afziet voor alle produkten, waarvoor Zwitserland voornaamste leverancier is. De Zwitsers is duidelijk gemaakt dat de Raad heeft geweigerd deze benadering als regel te aanvaarden.

Op 11 juni heeft in Brussel eveneens een gesprek plaatsgehad met de heren Roth en Blumenthal. Hierbij was een ruime tour d'horizon gemaakt en althans op procedureel gebied wel enige overeenstemming bereikt. De moeilijke materiële punten waren

geenszins uit de weg gegaan. De Amerikanen hadden zich niet negatief opgesteld ten aanzien van problemen als die van de American selling-price, doch hadden laten doorschemeren dat de Gemeenschap buiten het tarifaire gebied enkele concessies zal moeten doen, wil het de Amerikaanse administratie lukken de bevoegde wetgevende instantie tot een aanpassing van de Amerikaanse douanewetgeving te brengen.

De Duitse staatssecretaris Lahr uitte de vrees dat de behandeling van de lijst van partiële excepties in te restrictieve zin plaatsvond. Duitsland wil hier een gemiddelde verlaging van 25% bereiken. Voorts wenst Duitsland dat er bijzondere aandacht wordt besteed aan de verhouding met de Europese landen.

De heer Rey wees erop dat ten aanzien van de lijst van partiële excepties reeds voor 70% overeenstemming tussen de kundigen van de Zes is bereikt over het in het G.A.T.T. in eerste instantie aan te bieden verlagingspercentage.

3. E.E.G. - Nigeria (dok. S/555/65).

Na een kort exposé van de voorzitter van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers, Ambassadeur Boegner, waarin deze mededeelde dat de inhoud van dokument S/555 (NIG 17) het akkoord had van alle delegaties, werd zonder enige discussie de in dat dokument neergelegde tekst van de laatste aanvulling van het mandaat goedgekeurd. Desgevraagd deelde Commissaris Rochereau mede dat de vijfde onderhandelingsfase zou aanvangen op dinsdag 29 juni a.s.

4. Tunesië en Marokko (dok. S/556/65 MA 55 TU 51).

De voorzitter van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers gaf een kort verslag der afgelopen discussies in genoemd Comité en verwees naar de diverse reserves gelegd op het resultaat dezer discussie, zoals vervat in bovengenoemd dokument.

Italië verdedigde met een herhaling van alle in het verleden naar voren gebrachte argumenten, haar algemene reserve tegen het verstrekken aan de Commissie van het voorliggende onderhandelingsmandaat tot dat een akkoord over reglement 23 bis bereikt zou zijn. Nederland stelde dat het slechts met een regeling inzake sinaasappels ten gunste van Tunis en Marokko akkoord kon gaan als deze geen nadeel zou toebrengen aan de belangen van Israël. België kon slechts aan de tomaten-regeling haar goedkeuring verstrekken als de kwestie van haar nationale kalender hiermee niet geprejudicieerd werd.

Tenslotte hief Italië zijn algemene reserve op op voorwaarde dat die produkten waarvoor reglement 23 bis zou gelden en uiteraard

ook de sinaasappelen voorlopig uit het mandaat gelicht zouden worden en dat de kwestie van de duur van het akkoord open zou blijven. Toen de Commissie verklaard had dat er toch nog voldoende materie over zou blijven om de onderhandelingen althans te beginnen, verklaarden de delegaties zich hiermede akkoord. Ten gunste van Italië had de heer Mansholt nog in het vooruitzicht gesteld dat er voorstellen zouden komen ter verruiming van het handelsverkeer in wijn binnen de Gemeenschap. De Raad zegde de Commissie toe met voortvarendheid het groenten- en fruitprobleem verder te zullen behandelen, zodat tijdig het onderhandelingsmandaat voor wat betreft deze essentiële sector aangevuld zou kunnen worden.

5. E.E.G. - E.A.M.A.

- Origineregeling.

De bespreking vond plaats aan de hand van dokument R/628 (EAMA 44) waarin twee alternatieve oplossingen aan de Raad worden gesuggereerd. Of het compromis-voorstel voor zowel de bedrukte weefsels als de visconserven aanvaarden, of een beslissing omtrent de origineregeling van deze twee produkten tot later uitstellen.

Minister den Uyl deed weten laatstgenoemde oplossing te verkiezen indien met betrekking tot de bedrukte weefsels duidelijk werd vastgesteld dat het tot nu toe toegepaste regime voor certificaten van oorsprong, gebaseerd op de Conventie van Genève van 1923, onveranderd zal worden gehandhaafd.

Op voorstel van voorzitter Couve werd daarop besloten de kwestie staande de vergadering terug te verwijzen naar de werkgroep die een oplossing aan de Raad zou hebben voor te leggen.

Zulks geschiedde met het resultaat dat de Raad tenslotte besloot om de beslissing omtrent de kwestie van de bedrukte weefsels en de visconserven uit te stellen tot later in het jaar (avant 31 oktober 1965). Nederland zag verder af van het afleggen van een speciale verklaring omtrent de behandeling van certificaten van origine nadat duidelijk vast was komen te staan dat het regime, van toepassing op 31 december 1962 conform protocol 3 van de Conventie van Yaoundé, intussen gehandhaafd zou moeten blijven.

6. Verslag betreffende de financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid.

- Commissie-voorstellen betreffende "Financiering van het gemeenschappelijk landbouwbeleid - eigen middelen van de

Gemeenschap - uitbreiding van de bevoegdheden van het Europees Parlement". (dok. R/622/65)

De discussie kwam slechts zeer moeilijk op gang daar niemand zich aanmeldde voor het geven van algemene beschouwingen.

Uiteindelijk nam Minister Luns als eerste het woord. Hij wees erop dat Nederland steeds voorstander is geweest van een economische en politieke eenwording van Europa. Wij zien deze als een dwingende noodzaak en achten de E.E.G.-weg de juiste. Het Verdrag van Rome is voor Nederland echter geen eindstadium doch slechts een instrument op weg naar het beoogde doel. Het is thans noodzakelijk om overeenkomstig de voorstellen van de Commissie een nieuwe voortgang onder ogen te zien, zowel wat de materiële inhoud als wat de instellingen van de Gemeenschap betreft. De door de Commissie voorgestelde versnelling, toekenning van eigen middelen en uitbreiding der bevoegdheden van het Europees Parlement gaan in de goede richting. De samenhang tussen de drie voorstellen vormt een wezenlijk element in de Nederlandse positiebepaling. Wel zullen wij over de verdere duur van de overgangperiode en over de financiële modaliteiten voor die periode moeten spreken. Voorts is het noodzakelijk dat, zoals de Nederlandse delegatie reeds tijdens de Raadszitting van 13 mei j.l. verklaarde, diepgaand wordt onderzocht of afdracht van de invoerrechten wel de juiste weg is voor het creëren van eigen middelen en zo ja onder welke voorwaarden deze moeten worden afgedragen. Heeft de Commissie dit onderzoek reeds verricht?

Minister Luns verklaarde vervolgens dat uitbreiding van de bevoegdheden van het Europees Parlement van buitengewoon groot belang is en waarschuwde voor een lichtvaardige behandeling van deze kwestie. Zij is, zeker voor de Nederlandse regering, van essentieel belang voor de verdere ontwikkeling van de Gemeenschap. De uitbreiding der parlementaire bevoegdheden is een dwingende vereiste en het is voor Nederland onmogelijk deze zaak te behandelen als een sluitpost. De voorstellen van de Commissie beantwoorden slechts gedeeltelijk aan de Nederlandse wensen; de Nederlandse regering acht het noodzakelijk dat ten aanzien van de budgettaire bevoegdheden de resolutie van het Europees Parlement van 12 mei 1965 wordt gevolgd en dat voorts het Parlement een vetorecht krijgt op het gebied van de communautaire wetgeving. De Nederlandse regering is zich bewust van het ingrijpende karakter van deze eisen doch de Raad is voor nog ingrijpender maatregelen op economisch gebied niet teruggeschrokken. Minister Luns wees op de motie die zojuist door een Commissie van de Tweede Kamer was aangenomen en waarmee de Nederlandse regering zich akkoord heeft verklaard. Over het Nederlandse standpunt moet geen misverstand ontstaan: het belang van de toekomstige ontwikkeling van de Gemeenschap staat daarbij voorop.

Minister Fayat herinnerde er vervolgens aan dat de Belgische regering demissionair is. Zij is daarom niet in staat om verder te gaan dan een nakoming van de verplichtingen welke zij reeds eerder op zich heeft genomen; nieuwe verplichtingen kan zij niet aangaan en zij zal daarom bijzonder voorzichtig moeten zijn bij het bepalen van haar standpunt.

De voorzitter merkte daarna op dat het er slechts om gaat vorige beslissingen uit te voeren en met name Verordening 25, die een regeling vóór 1 juli 1965 voorziet.

Minister Luns wees erop dat de Belgische regering, indien zij zich zou beperken tot een uitvoering van Verordening 25, toch haar opvolgster zou binden in die zin dat zij daarmee de overgangsregeling uit het totaal van de Commissie-voorstellen zou lichten. Dit is voor Nederland echter niet acceptabel.

Minister Fayat antwoordde hierop dat de Belgische regering zal zien hoever zij kan gaan. Overigens zijn dit niet de laatste discussies over deze kwestie en hij hoopte dat op korte termijn een nieuwe regering zal optreden.

Minister Biesheuvel meende dat men zich niet zou kunnen beperken tot een uitsluitende uitvoering van de besluiten van 14 januari 1962. Men moet ook rekening houden met de beslissingen van 15 december 1964, toen vooral de Franse delegatie erop heeft aangedrongen de Commissie te verzoeken ook de voorwaarden voor de afdracht der heffingen uit te werken.

De voorzitter meende dat de Nederlandse regering, indien zij wilde spreken over de Belgische binnenlandse politiek, dit maar moest doen in het kader van de Benelux. De Franse delegatie zal haar eigen standpunt wel naar voren brengen.

Staatssecretaris Grund beriep zich op vorige door de Duitse delegatie afgelegde verklaringen. De Bondsregering staat positief tegenover de Commissie-voorstellen doch zij heeft nog een aantal andere wensen, zoals handhaving van het financiële evenwicht. Hij achtte overeenstemming binnen het bereik der mogelijkheden en was bereid over de verschillende onderdelen in discussie te treden. Duitsland zal er naar streven binnen een passende termijn tot een resultaat te komen.

Ook Minister Fanfani verwees naar vorige uiteenzettingen van zijn delegatie. De Commissie-voorstellen achtte hij in overeenstemming met het integratie-proces op economisch-politiek vlak en zij houden een logische ontwikkeling in, al werpen zij fundamentele problemen op die nog nader zullen moeten worden bestudeerd. Hij had de indruk dat de voorstellen als één globaal en afgerond geheel zullen moeten worden beschouwd waarover één besluit

zou moeten worden genomen. Het onderzoek zal echter nauwelijks vóór 30 juni kunnen worden beëindigd. Daarbij zullen enkele belangrijke problemen aan de orde komen.

In de eerste plaats zal de datum voor de afdracht der heffingen moeten worden vastgesteld aan de hand van de verwezenlijking van de gemeenschappelijke landbouwm Markt voor alle te regelen produkten, aangezien anders het gebrek aan evenwicht nog zou worden versterkt. In Italië ondervindt de landbouw een terugslag bij de inspanningen om zich aan te passen. De landbouwstructuur in de andere E.E.G.-landen heeft daar een snelle produktie-uitbreiding mogelijk gemaakt, terwijl de Italiaanse landbouw niet in staat was aan de gestegen vraag naar voedingsmiddelen te voldoen. Daardoor is Italië enerzijds genoopt geweest tot grote importen hetgeen het opleggen van aanzienlijke heffingen met zich mee moest brengen, terwijl het anderzijds heeft moeten meebetalen aan de uitgaven van een E.E.G.-land dat zijn landbouwoverschotten in derde landen moet afzetten. Het gemeenschappelijk financieringsstelsel moet met deze bijzondere structuur rekening houden, zowel bij de vaststelling van de verdeelsleutel voor de bijdragen als bij de controle op de afzet van de overschotten en tenslotte ook bij de verdeling van de middelen van de Afdeling Oriëntatie van het Landbouwfonds.

Een tweede probleem vormen de eigen middelen der Gemeenschap en de controle daarop door het Europees Parlement. De toekenning van eigen middelen kan zelfs leiden tot budgettaire overschotten en derhalve is een passende effectieve controle noodzakelijk. De Italiaanse regering staat gunstig tegenover de meningen die terzake zijn geuit door het Europees Parlement en door het Economisch en Sociaal Comité. Minister Fanfani herinnerde hierbij ook aan de Italiaanse voorstellen over de bevoegdheden van het Europees Parlement. De middelen zullen moeten worden aangepast aan de uitgaven die voortvloeien uit het communautair beleid op het gebied van de landbouw, de regionale ontwikkeling, de sociale ontwikkeling en het vervoer.

Alvorens echter tot definitieve besluiten te komen is het onontbeerlijk dat eerst een globaal onderzoek plaatsvindt als bedoeld in art. 4 van Verordening 25. Het door de Commissie overgelegde rapport is onvolledig, terwijl bovendien het jaarlijkse onderzoek bedoeld in art. 3 van Verordening 25 nimmer heeft plaatsgevonden.

De Minister herhaalde tenslotte dat de Commissie-voorstellen één geheel vormen dat globaal moet worden gezien. De Italiaanse regering behoudt zich het recht voor bij de verschillende onderdelen nadere voorstellen te doen.

Minister Werner meende dat de komende grote uitgaven een uitbreiding van de administratieve en politieke controle nodig maken, in het bijzonder wanneer de Raad binnenkort meerderheidsbeslissingen gaat nemen. De huidige parlementaire controle is onvoldoende. Voorts is het redelijk om over te gaan tot toepassing van art. 201 van het Verdrag, d.w.z. het creëren van eigen middelen, met name wanneer het gemeenschappelijk buitentarief in werking treedt.

De Luxemburgse regering accepteert de onderlinge band tussen de verschillende voorstellen al is zij zich bewust van de moeilijkheden in verband met het feit dat sommige voorstellen verdragswijziging nodig maken. Er dient echter een politieke keus te worden gemaakt.

Ten aanzien van eigen middelen merkte Minister Werner nog op dat deze teveel zijn gezien in het perspectief van de landbouwpolitiek zonder rekening te houden met de ontwikkeling van de Gemeenschap in zijn geheel en de algemeenheid van het budget.

Mede gezien de situatie in België vroeg Minister Werner zich af of men niet moet afzien van een beslissing over de totaliteit der Commissie-voorstellen vóór 1 juli a.s. en of men zich niet zou moeten beperken tot een regeling voor de verdere overgangperiode. Weliswaar zou dit naar buiten een negatieve indruk kunnen maken doch deze indruk zou men kunnen verzwakken door het nemen van enkele principiële beslissingen. In de eerste plaats zou men zich voor de toekomst kunnen verbinden tot een progressieve afdracht van de douanerechten; bij deze afdracht zou men rekening moeten houden met de verhouding tussen de financiële behoeften der Gemeenschap enerzijds en die van de Lid-Staten anderzijds. Voorts zou men het eens kunnen worden over een verklaring om vóór 1 januari 1968 de uitbreiding van de bevoegdheden van het Europees Parlement te regelen. Men zou deze kwestie dan kunnen bespreken in het kader van de samenvoeging van de Verdragen van Parijs en Rome. In dat kader zou men beter het onderlinge evenwicht der instellingen kunnen bezien.

Minister Werner verklaarde tenslotte dat het de voornaamste zorg van de Luxemburgse regering is om de continuïteit van de E.E.G. en van de gemeenschappelijke landbouwpolitiek te verzekeren.

De voorzitter schorste daarna de vergadering voor de middagpauze.

Minister Couve de Murville zette vervolgens het Franse standpunt uiteen.

Ten aanzien van de eigen middelen herinnerde hij eraan dat voor de heffingen reeds een afspraak is gemaakt op 14 januari 1962; voorts wordt zowel in het verdrag als in art. 2 van Verordening 25

over andere ontvangsten gesproken, waarbij in het verdrag met name de douanerechten worden genoemd. De Commissie heeft al voorgesteld de invoerrechten geleidelijk over een periode van vijf jaar aan de Gemeenschap over te dragen. De Franse regering heeft tegen overdracht geen bezwaar maar pas vanaf het moment wanneer aan deze bijdrage behoefte bestaat. Dit is in 1967 niet het geval. Frankrijk wil wachten tot de normale uitgaven van de Gemeenschap de overdracht van de douanerechten noodzakelijk maken. Wel zal voor de inkomsten uit het gemeenschappelijk buitentarief - ook indien dit reeds vóór 1970 in werking zou treden - een perequatieregeling worden getroffen.

Wat de heffingen betreft is de Franse delegatie, in een geest van verzoening, bereid een soepeler houding in te nemen en er niet op te insisteren dat deze reeds vóór 1 januari 1970 aan de Gemeenschap worden overgedragen.

Wat de bevoegdheden van het Europees Parlement betreft, voor een discussie hierover zou aanleiding kunnen bestaan indien nationale parlementen hun rechten zouden verliezen. Dit wordt echter pas urgent als men de heffingen aan de Gemeenschap afstaat. Daar de Franse delegatie er mee akkoord gaat dat dit pas per 1 januari 1970 zal geschieden, kan een beslissing hieromtrent voorlopig achterwege blijven.

Tenslotte blijft er alleen de noodzaak over om Verordening 25 aan te passen voor de periode 1965/1970. Dit dient te geschieden vóór 1 juli a.s. zoals uit de Verordening blijkt en op 15 december j.l. nog eens is bevestigd. Voor de financiering van de uitgaven kan men daarbij voortgaan in een regelmatig tempo zij het dat voor de produkten waarvoor gemeenschappelijke prijzen in werking treden van de betrokken data af 6/6 zal moeten worden gefinancierd. Bij de vaststelling van de bijdragen aan het Fonds zal men, overeenkomstig de afspraken van januari 1962, moeten voortgaan met een gemengde sleutel waarbij ook met de netto-invoer rekening wordt gehouden. Wel zal men daarbij de inmiddels opgedane ervaringen in het oog moeten houden, alsmede de Italiaanse en Belgische plafonds. Eventueel kan ook een andere sleutel worden bestudeerd, nl. de politieke sleutel van art. 200.

Door politieke overwegingen zijn volgens de heer Couve de Murville de problemen bij deze financieringsvoorstellen enigszins opgeblazen. Men moet ze thans terugbrengen tot de realiteiten. Hij stelde als voorzitter voor, thans de verschillende onderdelen van het rapport van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers te bespreken.

Op uitdrukkelijk verzoek van Minister Luns zette daarop Professor Hallstein het standpunt van de Commissie uiteen. Zijns inziens

had het merendeel der delegaties een algemene filosofie over de voorstellen weergegeven, terwijl daartegenover de Franse delegatie een - zij het briljante - samenvatting van de detailpunten gegeven had. De heer Hallstein had er eigenlijk de voorkeur aan gegeven de discussie over de detailpunten af te wachten.

De uitnodiging van de Raad van 15 december 1964 kon niet uitsluitend leiden tot een voorstel voor een technische regeling doch maakte een antwoord noodzakelijk waarin de totaliteit der problemen werd behandeld. De Commissie was ervan uitgegaan dat de gemeenschappelijke landbouwmarkt snel zijn voltooiing nadert en dat voor de douane-unie door de Commissie 1 juli 1967 als aanvangsdatum is voorgesteld, dezelfde dag waarop de gemeenschappelijke graanprijzen in werking treden. De Commissie houdt nog steeds vast aan het Initiatief 1964, d.w.z. douane-unie, gemeenschappelijk buitentarief, bepaalde belastingbeslissingen en harmonisering op het gebied van douanerecht en -praktijk.

Het bereiken van de gemeenschappelijke markt heeft consequenties voor de heffingen der douanerechten. Tussen deze beide bestaat slechts een zeer gradueel verschil; het zijn variabele of vaste rechten op importen uit derde landen. Weliswaar maakt de afschaffing van de intra-communautaire douanegrenzen het niet strikt onmogelijk om nog na te gaan aan welk land de geïnde bedragen toekomen, doch dan zal men voor de controle daarop weer nieuwe binnengrenzen moeten scheppen.

De Commissie is bij haar plannen over de afdracht van invoerrechten uitgegaan van een geleidelijke ontwikkeling en van een billijke lastenverdeling. Ten aanzien van de gemeenschapsuitgaven op het gebied van de restituties wees de heer Hallstein er nog op dat hieruit logisch voortvloeit een laten meespreken van de Gemeenschap op handels-politiek-gebied.

De voorstellen van de Commissie op institutioneel gebied vormen de onderste grens van hetgeen de Commissie op dit gebied kon doen. Het Parlement is hierover dan ook niet tevreden en de Commissie zal hier nog moeilijke discussies over krijgen. Tussen de Commissie-voorstellen bestaat een innerlijke samenhang, welke in de interventies van verschillende delegaties in positieve zin is erkend. Het is geenszins zo dat de Commissie onvoorbereid bepaalde kwesties erbij gesleept heeft; alle onderdelen van het Commissie-voorstel zijn reeds eerder ter sprake geweest. Weliswaar kan men spreken over een afdracht in vijf dan wel in zeven jaar of over een wijziging van percentages maar de drie voorstellen vormen één geheel en de totaliteit moet niet worden aangetast.

Dit laatste punt werd door Minister Luns nog eens onderstreept. De Nederlandse delegatie heeft geen bezwaar tegen een voorlopige discussie over de onderdelen maar ons definitieve standpunt is

afhankelijk van de beslissingen over het totaal. Minister Luns zag met belangstelling uit naar de reactie van de Commissie op de resolutie van het Europees Parlement van 12 mei j.l.

De voorzitter achtte het evident dat bij de discussie over de afzonderlijke punten ieder onderdeel gesubordonneerd is aan een beslissing over de totaliteit en stelde vervolgens opnieuw de verdere procedure aan de orde, waarbij hij eerst de eigen middelen zou willen behandelen.

Minister Fanfani sprak er zijn twijfel over uit of het wel gewenst moet worden geacht speciale problemen te onderzoeken. De Italiaanse delegatie was hierop niet voorbereid en zou veel voorbehouden moeten maken. Ook hij wees nog eens op de ongedinge afhankelijkheid van de voorstellen.

Na enige discussie werd daarna het rapport van de Permanente Vertegenwoordigers in de normale volgorde afgewerkt. Daarbij werden in belangrijke mate eerst eerder ingenomen standpunten herhaald; voorzover dit het geval is worden deze in dit verslag niet behandeld.

A. Verslag over de opgedane ervaringen.

Minister Ferrari Aggradi wees op het grote belang dat de Italiaanse regering reeds in 1962 hechtte aan het door de Commissie na drie jaar uit te brengen rapport. De financieringsregeling in de jaren 1962/1965 heeft immers slechts een voorlopig karakter, het betreft hier een testperiode. Indien de huidige gang van zaken leidt tot een structurele overschotsituatie en de uitgaven daardoor te sterk stijgen dienen de criteria volledig te worden herzien.

Staatssecretaris Grund deelde in zekere mate de Italiaanse bezwaren tegen het uitgebrachte rapport en drong op voorzichtigheid aan.

De heer Mansholt herinnerde aan de financiële resolutie van 15 december 1964 waarin het principe van de financiële solidariteit voor alle landbouwprodukten is neergelegd. Men moet er overigens rekening mee houden dat het ontstaan van produktieoverschotten niet de schuld hoeft te zijn van het producerende land doch kan voortvloeien uit het feit dat andere Lid-Staten op een hogere prijs hebben aangedrongen. Of de prijzen moeten dalen heeft de Raad echter zelf in de hand bij de jaarlijkse prijsvaststellingen.

B. II. 1. Datum van overgang naar de gemeenschappelijke markt.

De voorzitter concludeerde aan het slot van de discussie over dit punt, dat alle delegaties het er, in verschillende nuances, over eens waren dat 1 juli 1967 vooralsnog niet acceptabel was en dat

men zou moeten uitgaan van 1 januari 1970, met eventuele mogelijkheid tot versnelling. Dit gold thans ook voor de Franse delegatie, doch naar het oordeel van Minister Pisani zal wel een geleidelijke voortgang naar de gemeenschappelijke markt moeten worden gemaakt.

Staatssecretaris Grund wees erop dat ook voor andere sectoren beslissingen zouden moeten worden genomen nl. totstandbrenging douane-unie, afschaffing intra-communautaire rechten, belastingharmonisatie met uiteindelijke afschaffing der belastinggrenzen en een gemeenschappelijk handels- en verkeerspolitiek.

Minister Biesheuvel herinnerde aan de voorwaarden die hij op 15 december 1964 en 25 januari 1965 had gesteld voor het inwerking treden van de gemeenschappelijke landbouwmarkt: uitbreiding bevoegdheden Parlement, gemeenschappelijke prijzen, gemeenschappelijke mededingingsbeleid. Nederland wil graag aan een versnelling meewerken maar dan moet aan deze voorwaarden zijn voldaan. Hij vroeg hoe het stond met de indiening van de Commissie-voostellen voor gemeenschappelijke zuiver- en rundvleesprijzen en voor het mededingingsbeleid.

De heer Mansholt antwoordde hierop dat de Commissie het indienen van prijsvoorstellen nog niet opportuun had geacht, doch hiermede in de herfst zou komen. In september zal de Commissie een inventaris overleggen van alle nationale steunmaatregelen, met ontwerp-richtlijnen voor het te voeren beleid.

Na een korte onderbreking herinnerde de heer Hallstein eraan dat de datum van 1 juli 1967 door de Commissie was gekozen als aanvangsdatum voor een gemeenschappelijke industriemarkt, een gemeenschappelijke landbouwmarkt, het creëren van eigen middelen en uitbreiding van de bevoegdheden van het Europees Parlement. Wat betekent thans de verschuiving naar 1 januari 1970? Is daarmee het Initiatief 1964 verworpen? Hoe krijgen wij tijdig gemeenschappelijke landbouwprijzen voor de Kennedyronde?

De voorzitter antwoordde hierop dat men thans alleen maar nota kan nemen van de standpunten van de delegaties. Het Comité van Permanente Vertegenwoordigers zal de consequenties van deze standpunten nader bestuderen en de Raad kan zich dan hierop opnieuw beraden.

Minister Biesheuvel verzekerde dat Nederland de datum van 1 juli 1967 niet geheel uitgesloten acht, mits maar aan de gestelde voorwaarde is voldaan.

Staatssecretaris Grund verzekerde dat Duitsland geen uitstel van de douane-unie wil.

2. Overgangperiode.

a) Uitgaven Landbouwfonds.

Minister Pisani stelde voor in de komende vijf jaar van 3/6 op te klimmen naar 6/10, 7/10 enz., behalve voor granen, varkensvlees, eieren en pluimvee, waar men 4/6, 5/6 en 6/6 zou aanhouden. Hiermee gingen de Duitse, Belgische en Luxemburgse delegaties akkoord.

Minister Ferrari-Aggradi herinnerde aan het Italiaanse voorstel van december 1964 (dok. T/555/64), waaraan Italië nog steeds vasthoudt. Dit voorstel voorzag in financiering van 7/12, 8/12 enz., terwijl voorts de restituties slechts gedeeltelijk zouden worden vergoed. Voor de bijdragesleutel was in dit voorstel uitgegaan van de sleutel van art. 200 (doch voor Italië verminderd tot 15%) voor de ene helft en voor de andere helft naar rato van de nett.-uitvoer. Voorlopig zou een standstill kunnen worden gehandhaafd.

Minister Biesheuvel verklaarde, in aansluiting op een overeenkomstige interventie van de heer Mansholt, dat het evenwicht zou worden verstoord indien men voor de graansector 6/6 zou gaan vergoeden en voor de andere sectoren slechts 8/10. Hij steunde daarom het Commissie-voorstel.

b) Bijdragen aan het Landbouwfonds.

Minister Pisani stelde hierbij voor vast te houden aan de samengestelde sleutel van art. 7 van Verordening 25. Voor wat de Verdrags-sleutel betreft zou daarbij misschien beter kunnen worden uitgegaan van de sleutel voor het Sociaal Fonds. Voor wat betreft het importdeel van de samengestelde sleutel, deze zou kunnen opklimmen met 5% per jaar van 25% in 1965/66 tot 45% voor het tweede halfjaar van 1969.

De andere delegaties hielden over het algemeen vast aan het Commissie-voorstel.

Staatssecretaris Grund herinnerde daarbij echter opnieuw aan het Duitse plafond van 31%; hij was wel bereid het Franse voorstel te onderzoeken.

Minister Biesheuvel analyseerde de wijze waarop de Commissie tot de door haar voorgestelde percentages was gekomen. Hierdoor was een voor Nederland redelijk resultaat bereikt. Indien Frankrijk en Duitsland hun eigen percentages willen wijzigen, moeten zij het hierover maar samen eens worden.

Minister Ferrari-Aggradi herhaalde ook hier de Italiaanse reserve.

De heer Mansholt zal trachten cijfers te produceren waaruit de consequenties blijken van de voorstellen die door de delegaties zijn gedaan. Men kan dan zien dat hierdoor geen redelijk evenwicht wordt bereikt.

III. Eigen middelen.

Duitsland, Frankrijk, Italië en Luxemburg verklaarden zich in principe akkoord met afdracht van de invoerrechten, doch pas op het moment waarop de totale ontvangsten uit heffingen en invoerrechten minder zouden bedragen dan de uitgaven der Gemeenschap.

Minister Fayat nam geen standpunt in.

Minister Luns verklaarde dat Nederland voorstander is van eigen middelen, doch de regering is er nog niet van overtuigd dat afstand van de invoerrechten de meest juiste weg is. Men zou andere bronnen moeten bestuderen, waarbij het Parlement ook een verantwoordelijkheid zou krijgen voor het vaststellen van de middelen, zoals bij voorbeeld opcenten van de omzetbelasting.

IV, Uitbreiding bevoegdheden Europees Parlement.

De standpunten ondergingen geen wijziging.

Minister Pisani verklaarde dat de Franse regering bereid is te bestuderen hoe de mogelijkheden tot consultaties van het Europese Parlement kunnen worden uitgebreid,

De heer Mansholt wees er tenslotte nog op dat het rapport van de Permanente Vertegenwoordigers geen melding maakt van de problemen in verband met de gemeenschappelijke handelspolitiek op landbouwgebied, waarvoor de Commissie in art. 5, lid 1, 2e alinea van haar eerste voorstel een regeling heeft voorzien.

Dit punt werd, tesamen met alle eerder besproken kwesties, teruggevoerd naar het Comité van Permanente Vertegenwoordigers.

7. Diversen.

- Verhouding tussen E.E.G. en E.F.T.A.

De Duitse Minister Schmücker stelde in een korte verklaring, dat naar Duitse overtuiging de recente topbijeenkomst van de E.F.T.A.-landen in Wenen duidelijk in het teken had gestaan van een wens tot samenwerking met de E.E.G. Hierbij waren verschillende gebieden en modaliteiten van contact tussen beide groepen gesuggereerd. Naar Duitse opvatting moeten deze initiatieven door de Gemeenschap worden begroet, mede omdat vaak de standpunten dicht bijeen liggen of met vrucht kunnen worden gecoördineerd, zoals bij voorbeeld in de Kennedy-ronde. Ook de coördinatie op conjunctuurpolitiek gebied, die reeds enigszins in Westeuropees verband wordt bedreven, kan worden geïntensiveerd en zo zijn andere voorbeelden te bedenken.

Het feit dat de E.F.T.A. thans naar werkzaamheden over een ruimer economisch gebied wil gaan uitbreiden, is een bewijs voor de stelling dat de E.E.G. op de goede weg is en de juiste mechanismen heeft gekozen voor de Westeuropese integratie. Te verwachten is dat er in de komende maanden concrete voorstellen zullen worden gedaan. De E.E.G. zal daarvan in positieve geest kennis moeten nemen en zou reeds thans moeten verklaren bereid te zijn deze voorstellen welwillend te onderzoeken. De Duitse delegatie stelt zich voor in de volgende Raadszitting een ontwerp-tekst voor een dergelijke verklaring voor te leggen.

II. GEMEENSCHAPPELIJKE VRAAGSTUKKEN.

5. Diversen.

- Kalender der komende werkzaamheden.

Besloten werd dat de eerstvolgende Raadszitting zal beginnen op maandag 28/6 om 10 uur. In verband met de Raadsvergadering van de W.E.U., die op 29/6 zal plaatsvinden en waarschijnlijk tot en met woensdagochtend 30/6 zal voortduren, zal de E.E.G.-Raad op het niveau van Ministers van Buitenlandse Zaken weer hervat worden op woensdagmiddag 30/6. Op 29/6 zullen de Ministers van Landbouw bijeen zijn.

De Raadszitting in juli zal in beginsel plaatsvinden op maandag 19 en dinsdag 20 juli, terwijl voor september de data 27 en 28 september worden voorzien.